

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația:
ARAD, STRADA EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

Cei doi Mitropoliți

II. PP. SS. Irineu al Moldovei și Nifon al Olteniei.

Biserica românească e martoră la două mari bucurii, două mari evenimente: alegerea și investirea celor doi mitropoliți; a I. P. S. S. Irineu Mihălcescu la Mitropolia Moldovei și a I. P. S. S. Nifon Criveanu la noua Mitropolie a Olteniei.

Dei doi ierarhi fac parte din elita membrilor Sf. Sinod și se bucură de un prestigiu cultural, moral și misionar unanim recunoscut în toată țara.

I. P. S. S. Mitropolitul Irineu este fiu de preot; s'a născut în comuna Pătârlagele jud. Buzău. Din școala satului trece la Buzău, apoi la Seminarul Central și la Facultatea de Teologie din București. După examenul de licență pleacă în Germania, unde studiază la Berlin și Leipzig, având de profesori celebriți cu renume universal. Intors în țară doctor în filosofie summa cum laude, la 1 Iunie 1904 e numit agregat al Facultății de Teologie din București, la catedra de Apologetică și Dogmatică; e definitivat în acest post la 28 Martie 1908.

Vreme de 35 ani ilustrează catedra aceasta, în calitate de mare dogmatist, apologet, polemist, publicist, traducător de lucrări literare și autor de manuale didactice. A publicat nu mai puțin de 510 cărți de studii, broșuri, manuale și articole de cuprins dogmatic, apologetic, istoric, simbolic, filosofic, didactic și bisericesc, după cum ne informează *Bio-Bibliografia* publicată recent de către dl. prof. Nichifor Crainic — urmașul eminent al I. P. S. S. la catedră și dl. Em. Vasilescu asistent universitar.

În anul 1923 prof. I. Mihălcescu a fost hirotonit preot al bisericii Amza din Capitală, iar după moartea soției sale e numit pe rând arhiereu vicar al Patriarhiei, locotenent al Episcopiei Râmnicului și al Mitropoliei Olteniei, până la alegerea de Mitropolit la 29 Nov. 1939.

Noul ales aduce pe scaunul de Arhiepiscop

al Iașilor și Mitropolit al Moldovei și Sucevei o figură demnă de strălucirea pe care i-au dat-o marii săi înaintași. Cărturar consacrat, de o bunătate și blândețe cuceritoare, drept și cinstit, I. P. S. Sa este Păstorul vrednic de misiunea ce i s'a încredințat.

I. P. S. S. Mitropolitul Nifon este fiu de învățător; s'a născut în comuna Slătioara jud. Romanați la 20 Februarie 1889. Din școala satului a trecut la Seminarul Central, apoi la Facultatea de Teologie din București. A intrat în cler în 1916 ca paroh al bisericii Popa Soare din Capitală. Între 1924—1926 își desăvârșește studiile la Paris și Montpellier; întors în țară i se încredințează direcțiunea Seminarului Nifon Mitropolitul din București, dela care primește și numele monahal. În 1928 e chemat la Episcopia Râmnicului de arhim. vicar, apoi din anul următor ca arhiereu vicar. După cinci ani — în Martie 1934 — trece de Episcop la Huși, iar la 30 Nov. c. este ales cel dintâi Arhiepiscop al Craiovei și Mitropolit al Olteniei, Râmnicului și Severinului.

I. P. S. S. Mitropolitul Nifon este un mare ierarh, cărturar și misionar, autor de cărți religioase, de îndrumare națională și morală, organizator de o blândețe și bunătate evanghelică. Cu aceste calități, la cari se adaugă și vigoarea bărbăției, I. P. S. Sa e chemat să păstorească poporul Olteniei și să pună temelii traice neclintite celei mai tinere Mitropolii românești, înființată din voința creștină a poporului și din grația M. S. Regelui.

Dorim noilor Mitropoliți har dela Dumnezeu, ca onorurile și sarcinile ce li s'au așezat pe umeri, precum și cărjele ce li s'au încredințat, să le poarte cu vrednicie creștinească și strămoșească, spre strălucirea Ortodoxiei și slava României.

Un act istoric

Organizarea Episcopiei Timișoarei

Ziua de 14 Decembrie 1939 în viața Banatului a fost un act istoric, legat de începutul organizării Episcopiei reînviată a Timișoarei. Evenimentul s'a împlinit sub prezidiul P. S. S. Episcopului Dr. Andrei Magieru al Aradului, care, în seara întoarcerii la Reședință, ne-a făcut următoarele declarațiuni:

Episcopia Timișoarei s'a înființat prin Decretul-lege Nr. 3998 din 7 Noembrie 1939, publicat în Monitorul Oficial Nr. 259 din 8 Noembrie 1939.

În conformitate cu acest Decret-lege, la Episcopia Timișoarei aparțin toate parohiile din județul Timiș-Torontal, precum și acele parohii cari aparțin la protopopiatele Belinț, Balinț și Birchiș din județul Severin. Astfel, noua Episcopie are nouă protopopiate, dintre care protopopiatele: Timișoara, Banat-Comloș, Vinga, Lipova, Belinț, Balinț, și Birchiș au fost detașate dela Episcopia Aradului, — iar protopopiatele: Buziaș, Ciacova și o seamă de parohii din protopopiatul Vârșeț (Jugoslavia), au fost detașate dela Episcopia Caransebeșului. Din acest teritor trei părți au aparținut Episcopiei Aradului și o pătrime Episcopiei Caransebeșului. Numărul sufletelor ortodoxe din noua Episcopie trece peste 200.000.

I. P. S. S. Dr. Nicolae Bălan Mitropolitul Ardealului și Banatului, potrivit articolului 3 din Decretul-lege amintit, a desemnat pe P. S. S. Episcopul Andrei al Aradului ca locțiitor de Episcop până la alegerea și instalarea titularului.

Pe temeiul acestui mandat P. S. S. Episcopul Andrei a numit cu data de 14 Dec. c. pe cei trei consilieri referenți — în mod provizoriu — pentru Eparhia Timișoarei:

P. C. S. părintele Dr. Patrachie Țiuca protopopul Timișoarei la secția administrativă-bisericască.

P. C. S. părintele profesor Ioan Imbroane din Timișoara-Iosefin la secția culturală și

P. C. S. părintele Virgil Popoviciu din Timișoara-Mehala la secția economică a noului Consiliu eparhial.

Cea dintâi ședință a Consiliului eparhial din Timișoara s'a ținut Joi în 14 Decembrie 1939 la Oficiul protopopesic din Timișoara, pen-

tru arondarea Eparhiei în circumscripții electorale și publicarea circularii cu dispozițiile pentru alegerile membrilor adunării eparhiale.

Cu acest prilej Episcopia Timișoarei a fost împărțită în 20 de circumscripții electorale, precum urmează: 1. Sân-Nicolaul-Mare, 2. Banat-Comloș, 3. Periam, 4. Vinga, 5. Timișoara-Iosefin, 6. Timișoara-Fabrică, 7. Timișoara-Elisabetin, 8. Fratelia A., 9. Recaș, 10. Belinț, 11. Balinț, 12. Birchiș, 13. Lipova, 14. Cuvejdia, 15. Zabalț, 16. Buziaș, 17. Jebel, 18. Ciacova, 19. Deta, 20. Gătaia.

Circulara cu dispozițiile pentru alegerea membrilor adunării eparhiale a Episcopiei Timișoarei va apare în curând. Pentru conducerea lucrărilor de alegere s'a constituit biroul electoral eparhial cu sediul în Timișoara IV, strada Mircea-Vodă 5 (Oficiul protopopesic) și constă din cei trei consilieri referenți aleși. La acest birou se vor depune toate candidaturile pentru adunarea eparhială. Președintele biroului, ca cel mai bătrân, este P. C. Sa părintele Dr. P. Țiuca. Datele alegerilor eparhiale sunt fixate pe ziua de 25 Ianuarie 1940 pentru deputații din cler și pe zilele de 4 și 11 Februarie pentru deputații mireni; scrutiniul se va face la 26 Februarie 1940.

În felul acesta se poate nădăjdui că alegerea de Episcop al Timișoarei va avea loc în luna Martie 1940.

Notăm că la Episcopia din Arad, începând cu ziua de 8 Noembrie 1939 se înregistrează separat toate actele ce provin de pe teritoriul Episcopiei Timișoarei și se rezolvă pe hârtie ce poartă antetul: „Sfânta Episcopie ortodoxă română a Timișoarei“, având și sigil propriu.

Până când Consiliul eparhial al Timișoarei va avea localul potrivit și personalul de serviciu necesar (cel puțin un registrator-arhivar, un casier, un controlor, un impiegat și un om de serviciu), până atunci chestiunile oficiale se rezolvă încă la Arad și Caransebeș.

Nădăjduim că Ministerul Cultelor va pune în curând la dispoziție, precum s'a și cerut, salarul referenților și al funcționarilor susmenționați; atunci toate hârtiile oficiale vor intra și se vor rezolva la Consiliul eparhial din Timișoara.

*

Acestea sunt faptele și hotărârile primei zile din istoria organizării Episcopiei renăscute a Timișoarei. Dumnezeu să binecuvinteze lucrarea P. S. S. Episcopului Andrei și să trezească în sufletele Românilor bănățeni fiorul sfânt și focul dragostei față de noua cetate a lui Dumnezeu care se zidește între ei pentru a le asigura mărirea și mântuirea.

Ale tale sunt ceriurile și pământul este al tău..

Marea minune a creațiunii — pe pământ — numai rațiunea omenească a încercat pân' acum s'o înțeleagă. Dintre toate vietățile pământului, omul singur este capabil să privească în tainele creațiunii, să le înțeleagă — în parte — să le învețe, să le imite și să se folosească de ele, dovedind prin aceasta că este de origine divină. Cu tot infinitul măreț și minunat al universului, omul știe că acesta este o alcătuire unitară și omogenă a cărei materie este identică și se guvernează prin același legi și forțe ca și micul nostru univers pământul. După dovezile pe cari ni le oferă știința, cunoaștem că corpurile cerești, acești aștri giganți ai universului, se nasc, se dezvoltă și pier ca și înfimele viețuitoare ale pământului. Cu toată această neconținută transformare însă, în univers nu se distruge nimic, nici o forță și nici o fărâmă de materie.

Geologia a făcut accesibilă omului — în parte — lucrarea neobosită a Spiritului etern creator, în permanenta sa activitate creatoare, cu care a clădit interiorul și a format exteriorul pământului.

Strămoșii noștri considerau pământul ca pe o vietate, ca un animal gigantic. Și dacă observăm de aproape și luăm în considerare armonia și asemănarea dintre maica noastră pământul și organismele animale viețuitoare pe el, ajungem la concluzia, că această ipoteză nici nu pare atât de copilăroasă și naivă.

Nu acopăr oare, iarba, plantele și arborii, pământul, întocmai cum penele și părul acopăr corpul animal? Brazde de plug, șanturi, răpi (ranele pământului) nu se cicatrizează oare și se vindecă întocmai ca și ranele de pe corpurile animale? Nu sunt oare stâncile scheletul pământului, felurile straturi de pământ mușchii, oleurile minerale grăsimea, iar izvoarele și apele interne aparatul circulator al pământului?

Interiorul pământului se aseamănă iarăși perfect de bine, cu un stomac uriaș, a cărui corăire înseamnă un cutremur, iar evacuarea o erupție vulcanică.

Căldura interioară a pământului scade spre suprafață, întocmai ca și a corpurilor animale și nu arareori emană aburi și transpiră ca o vietate obosită.

Pământul este maica a toate roditoare, dar în ultima analiză tot el mistue tot ce produce și crește pe el, întocmai ca și Chronos pe fiii săi.

Pământul are și el magnetism și electricitate, ca toate organismele animale și se mișcă sburdalnic ca un copil sprinten și vioi, în spațiul infinit.

Geologul Raul Francé în opera sa „Viața pământului” zice: „Într'adevăr, după cercetările acestei științe noi, numită geologie, pământul acesta atât de rece și rigid sub picioarele noastre, se manifestă întocmai ca o ființă vie. Uscatul se cufundă în mare, pentru a ieși la suprafață în alt loc, urmând așa într'un ritm neconținut, dela începutul tuturor lucrurilor.

„Dacă ar exista o minte omenească, care să arunce o punte de trecere peste nemărginirea veacurilor și să cuprindă cu privirea, din această depărtare incomensurabilă întregul pământ, fără cea mai mică sovăire ar putea zice, că în tot ansamblul său pământul este viu și trăiește, căci se vede respirând, se vede cum întreaga lui suprafață — întocmai ca pieptul unui uriaș adormit — se ridică și coboară într'un ritm foarte regulat”

Swante Arbenius spune:

„Firmamentul este plin de corpuri cerești, unele în

formație, altele isprăvite, altele în stingere. Se înțelege prin cele isprăvite acelea pe cari pot exista ființe vii. Pământul prin urmare încă s'a născut cândva, a avut vârsta copilăriei, a juniei și acum își trăiește probabil, vârsta bărbăției, iar peste multe milioane de ani, va îmbătrâni și se va stinge, va muri. În tot cazul, pământul va muri atunci, când va fi ajuns la deplină maturitate, deoarece atunci, în baza legii atracției, fie va cădea el în brațele unui alt corp ceresc, fie altul va cădea în brațele lui. Ori-cum ar fi, este sigur, că atunci se va sparge în mici fărâme, dar se va reface, se va reînoui întocmai ca cele mai primitive ființe, după metoda diviziunii celulare. Chiar dacă pământul s'ar stinge prin marasm — răcire totală — și atunci va renaște, însă prin căldura unui alt corp ceresc”.

Dacă din cele expuse pân'aci se poate admite ipoteza, că pământul posedă — în general — toate acele însușiri pe cari le au organismele vii — animale — cari trăesc pe suprafața lui, atunci cu aceeași îndreptățire putem presupune și aceea, că pământul trebuie să aibă și anumite proprietăți, însușiri individuale interne.

Este îndeobște cunoscut, că toate elementele și materiile provenite din sânurile pământului, își au însușirile, proprietățile lor individuale și personale, pe cari după înfățișarea exterioară a acelor materii, nici nu le bănuim.

Aceste materii și elemente — în general — au luat ființă în împrejurări identice, adeseori în tovărășie unele cu altele, ba chiar amestecate și totuși unele sunt mai tari, altele mai moi, unele mai grele, altele mai ușoare, unele rezistente la căldură, altele topindu se la temperatură mică, iarăși, unele întinzându se și întărindu se sub presiune, altele slăbind și devenind fragile; unele se îmbină ușor cu altele, iar unele nu suferă amestecare; din amestecul unora, adeseori se naște un element nou, o materie nouă și în fine unele având o tendință de distrugere, nimicesc pe altele cari ajung în apropierea lor, sau în contact cu ele. Toate aceste proprietăți sunt atât de individuale, atât de caracteristice și stabile, încât raportând la ele însușirile interne caracteristice lumii animale, acestea par mult mai șterse, mai uniforme și variabile. Prin urmare, dacă materiile zămislite în sânurile pământului au astfel de proprietăți atât de distincte, atât de individuale și variate, atunci de ce ne am îndoi, că maica lor, pământul, ar putea avea însușiri individuale specifice, sub a căror influență s'au format și au luat ființă toate materiile din sânul său și se nasc, se dezvoltă și trăesc înainte pe trupul său, întreagă lumea vegetală și animală.

Cât de minunat este chiar și numai faptul, că pământul prin puterea sa de atracție ne ține pe toți, îndeplinindu-și această însărcinare cu atâta finețe, cu atâta tact și gingășie, încât nu există nici o viețuitoare pe suprafața pământului, care să nu se simtă în deplină libertate, umbilând și trăind unde i place.

Nu este oare iarăși o însușire individuală a pământului, faptul, că în același sol, sub aceleași raze de soare, aer, căldură și ploi, vegetația ia felurite forme, cu felurite culori, gust, miros, producând diferite sucuri, flori și fructe, ba adeseori una și aceeași plantă se răsfață în toate culorile curcubeului?

Organismul fiecărei plante în parte, pentru producerea feluritelor sucuri, culori, parfum, etc. îndeplinește munca mai multor uzine. Toată munca aceasta tainică și minunată o poate îndeplini fiecare plantă cu organismul său simplu — la aparență — pentru că pământul dă, livrează toate elementele, toate sucurile și sărurile, fermenții de germinare, celule vegetale și animale în stare să formeze plante, animale, oameni, întreagă lumea organică atât de variată, din aceeași materie.

După toate acestea putem observa și cunoaște, că pe pământ se manifestă, activează și se afirmă anumite legi și forțe într'un mod atât de regulat și sistematic, încât nu numai că nu le putem sta împotriva, sau să le schimbăm, ci suntem chiar nevoiți să le recunoaștem, să fim seamă de ele și să ne conformăm lor. Intellectul nostru înrudit cu Dubul creator ne dă puțința să descifrăm, să înțelegem funcționarea acestor legi și forțe, utilizându-le în chip potrivit și îngăduit, în folosul nostru. În toate acestea forțe și legi ce le vedem manifestându-se pe pământ, se vede și se simte mâna cea atotputernică a Creatorului. (Ps. 148₆.)

Armonia minunată pe care mintea omenească o vede și o simte pretutindeni, dovedește că Dubul Ziditorului pătrunde Universul întreg, impunând pretutindeni legea eternă alui Dumnezeu, în fața căreia cu smerenie ne plecăm frunțile și zicem cu Psalmutul: „Cât de minunate sunt lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut și e plin pământul de făptura ta”. (Ps. 103₂₄.)

Preot Viorel Mișuțiu.

Duminica înainte de Crăciun.

Cartea Neamului.

Evanghelia acestei Dumineci ne dă, în pragul sărbătorii Nașterii lui Iisus Hristos, cartea neamului, în felul cum a scris-o sfântul Evanghelist Matei. Această carte nu duce decât până la Avram. Sfântul Matei și-a scris Evanghelia în primul rând pentru Evrei și scopul ei a fost să arate, că Hristos Mântuitorul este împăratul făgăduit de Dumnezeu lui Avram, că se va naște din seminția lui. Sfântul Evanghelist Luca ne dă o altă carte a neamului lui Iisus, suindu-se până la cel dintâi om, la Adam, care a fost al lui Dumnezeu.

Deosebirea între cele două cărți ale neamului lui Iisus este aceasta. Sfântul Matei a dat strămoșii după Fecioara Maria, iar Sfântul Luca după Iosif. Amândoi erau din vișa regelui David.

Pe vremea când s'a născut Hristos Domnul, Romanii scriau anul 747 dela întemeierea Romei. Iosif și Maria erau la Villeem tocmai să se scrie ca urmași ai regelui David. De aceea se întreba un învățat: Ce ar fi zis slujbașul venit dela Roma ca să facă scrierea, dacă Iosif ar fi spus: Mariei i s'a născut un fiu și va veni vremea, când oamenii nu vor număra anii nici dela întemeierea lumii cum fac iudeii, nici dela întemeierea Romei cum faceți voi, Romanii, ci dela nașterea acestui fiu. (Em. Bougaud: Iisus Hristos).

Și iată, azi când tu spui anul în care te-ai născut, trebuie să spui câți au trecut dela Nașterea Domnului până la nașterea ta. Fără să vrei, fără să îți dai seama îți legi nașterea ta de nașterea lui Iisus, vieța ta de vieța Mântuitorului. Încă ceva, poți să îți legi însăși cartea neamului tău de cartea neamului lui Iisus Hristos.

Într'o povestire se spune, cum se certau doi fii nerii. Unul era roman și altul evreu. Era pe vremea când pașii lui Iisus lăseau urme pe pământul iudeilor și Galileiei. Armata romană era în Ierusalim și Evreii simțeau tot mai greu jugul Romei. Tânărul roman se lăuda cu neamul lui de oameni străluciți, până la Romulus întemeietorul Romei. Tânărul evreu spunea mamei sale și aceasta a zis către el: Nici vorbă, are neam mare și strălucit și vechiu. Dar spune-i că tu

ai un neam mai mare, căci despre al tău neam a zis Dumnezeu că va fi ca stelele cerului și ca nisipul mării. E mai strălucit, pentru că are sfinți cari au grăit și au umblat cu Dumnezeu. E mai vechiu, căci sule de ani înainte de a fi Romo, strămoșii tăi Avram și Isac și Iacov stăpâneau Canaanul. (Wallace: Ben Hur.)

Astăzi baronii și conții tot așa se laudă cu neamurile lor de oameni străluciți și cu seminția lor veche. Și unii și alții ajung de se opresc undeva și nu pot să meargă mai departe, cașicând s'ar fi împotmolit în ceva mocirlă adâncă.

Dar noi până unde ne putem sui cu cartea neamului nostru? Cărțile noastre au pierit și nu ne cunoaștem vișa din care ne tragem. Peste neamul nostru au trecut grele năvăliri de barbari. Casele strămoșilor noștri au fost arse și nu aveau răgaz să clădească alte case. N'aveau cetate stătătoare pe pământ și gândul lor era la cetatea veșnică din ceruri. Preoții noștri ne botezau strămoșii dar nu mai aveau vreme să-i și scrie în cărțile matriculei, dar aveau credința, că numele celui botezat se scrie în ceruri. Adăpostul strămoșilor noștri era peștera, ca adăpostul găsit de Iosif și de Preacurată, dar în fiecare peșteră era cu ei Hristos, odată înfășat și înconjurat de păstori și de îngeri ca în ieslea de lângă Villeem, altădată înfășat în giulgiu ca în mormântul din peștera lui Iosif cel din Arimateia. Și așa, strămoșii noștri s'au legat și în bucurii și în dureri, de Hristos, s'au făcut neam, s'au înfrățit cu Hristos Mântuitorul.

De altfel însăși cartea neamului lui Iisus, ne arată, că și Domnul e înrudit cu noi și prin El noi suntem din nou ai lui Dumnezeu fii.

Sunt însă neamuri și frați chiar, cari nu mai vor să știe unii de alții, nu se mai în neamuri, nu se mai în frați și se rușinează când le pomenești neamurile și frații. Oare noi mai fim la înrudirea, la înfrățirea noastră cu Hristos? Stăm noi de vorbă cu El în rugăciunile noastre? Primim-L noi pe El cu pacea Lui în casele noastre, sau îl alungăm cu sfada, cu ura și cu neînțelegerea? Mergem noi la El, în casa Lui, ca să întărim înfrățirea, sau nu prea dăm pe la biserică? Suntem noi și vrem noi să fim neamuri și frați cu Iisus Hristos, sau ne înstrăinăm și nu mai vrem să știm de El?

Dela Adam care a fost al lui Dumnezeu, neamul omenească s'a înstrăinat și s'a lăpădat de Dumnezeu. Cartea neamului lui Hristos ne spune că Iisus a venit să ne apropie, să ne împace din nou cu Dumnezeu și înfrățindu-se cu noi, să ne facă din nou fii ai lui Dumnezeu. Vedeți, suntem în pragul Crăciunului. Cum primim, cum așteptăm nașterea Domnului? În biserică ni se cântă: Hristos se naște, măriți-l, ... Fecioara astăzi pre cel mai presus înființat naște, ... Nașterea ta, Hristoase. Acasă vin colindătorii cu vestea și cu vederea minunată dela Villeem. Văzduhul e plin de cântarea îngerească: Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu.

Cu atâta cântare a cetelor pământesti și a oștilor cerești, Dumnezeu poate ridica fii lui Avram și fii ai săi și din pietrele ascunse în măruntaiele pământului și piatră de fi-ar fi inima, din piatră de fi s'ar trage neamul, cântă și tu: Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace... și te înfrățești cu Hristos și Hristos cu tine și atunci și tu faci parte din neamul lui Iisus și numele tău va fi scris în cartea neamului lui Iisus Hristos.

Prof. F. Codreanu.

Femeia și căsnicia

Creștinismul concepe trei stări pentru femeie: fecioria, căsătoria și văduvia. „*Cel ce mărită pe fiică-sa face bine; dar cel ce n-o mărită va face și mai bine... Dacă bărbatul va muri, slobodă este să se mărite... dar mai fericită este dacă rămâne așa...*” (I Cor. VII, 38-40)

În împrejurări grave și imposibile, creștinismul admite și starea de divorț. Înainte însă de a ajunge la starea aceasta, legea Bisericii noastre ne aduce aminte în tot chipul că ceea ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă. Ați văzut la slujba cununiei: bărbatul și femeia își dau mâinile, iar preotul ca reprezentant a lui Dumnezeu, le leagă cu o maramă. La sfârșitul slujbei, legătura e desfăcută de preot, nu de miri.

Mai ales când sunt copiii de crescut, cred eu, că bărbatul și femeia, cu tot necazul cât îl au, nu trebuie să se deslege, ori să amâne cât mai târziu posibil deslegarea legăturii pusă de Dumnezeu.

„Trebuie să fie doi, zice Bonomelli episcopul Cremonei, spre a face să incolțească viața; doi deasemenea trebuie să fie spre a o duce la deplină dezvoltare. Un tată singur, e autoritatea prea aspră, rațiunea prea rece, puterea prea apăsătoare; o mamă singură, e iubirea fără frâu, blândețea fără călăuză, dragostea fără corectiv. Amândoi sunt necesari în educație. Natura i-a împrechiat și topit împreună ca pe două elemente cari se completează și de unde izvorăște în sufletul copilului lumina și căldura.”¹

„Părinți, părinți, cari vă certați și cari vă bizuiți pe divorț; dacă nu vă mai poate nimic împiedeca dela pasul acesta, cugetați-vă totuși la fiii voștri, cărora, despărțindu-vă, le veți duce fericirea.”²

Situația aceea de femeie concubină, a unirii libere, nici nu merită s-o pomeniți; fiindcă n'are în ea nimic creștinesc. E curat egoism. E înșelare a naturii, a lui Dumnezeu, a aproapelui, a părții celei mai curate din ființa omului. Fiindcă înclinarea sufletească și trupească dintre un bărbat și femeie, nu-i numai un proces pământesc ci și ceresc. Iubirea e copilul care vrea să se nască, e dreptul, amestecul lui Dumnezeu în viața oamenilor, e Dumnezeu în așteptarea darului, a mulțămitei omenești, a întâiului născut.

„Femeia se va mântui prin naștere de fii, dacă stăruiește, cu deplină înțelepciune, în credință, în iubire și în sfințire” (I Tim. II, 15). Cuvintele acestea, vreau să spună, că femeia va fi fericită pe pământ și în cer, va fi vrednică de închinarea oamenilor, a neamurilor („iată de acum mă vor feriți toate neamurile...”) mai ales în maternitate, sub acoperământul căsătoriei creștine.

Dumnezeu, „n-a ținut ca la o pradă” la marea putere de a creea, care e totodată și marea bucurie: aceea de a da viață. A dat puterea aceasta și omului. Dumnezeu a lăsat unirea dintre bărbat și femeie, spre a se asemăna în o oarecare măsură cu El, care e izvorul vieții.

Căsătoria deci, nu-i numai rezultatul alor două voinți: a bărbatului și a femeii, ci și rezultatul voinței dumnezeiești. Bărbatul și femeia, nu-s doi într'un trup decât fiindcă sunt doi, uniți printr'un singur dar: acela dumnezeiesc. O astfel de viață, e mai mult decât o viață dusă în doi; e o viață sporită, întreită; un chip mic al sfintei Treimi.

Însoțirea bărbatului cu femeia, prin asistența Bisericii, crează ceva ce depășește ordinea civilă. Familia e un fel de biserică mică. Un trup mistic al lui Hristos: „Taina aceasta mare este, iar eu zic în Hristos și Biserica” (Ef. V, 32).

„Taina aceasta mare este”, iar eu zic de Hristos și de suferințele Lui pentru Biserica. Cuvintele „mare este”, însemnează și: grea este, serioasă este, vitejesc este de purtat taina căsniciei creștine!

E o datorie a vieții. Ca aceea de a munci. Ca aceea de pildă, de a te duce, dacă ești sănătos, la războiu pentru Patrie. Ca aceea de a fi cinstit.

Pr. Gh. Perva

Se aproprie Sfânta Naștere

Da, se aproprie Sfânta Naștere a Domnului Hristos. Nașterea cea în trup de om, în înfiorătoarea sărăcie a unui staul de vite de lângă târgușorul Betleem. Cum au trecut atâtea săptămâni de post și mai avem una până la ziua cea sfântă, putem spune că Nașterea Domnului a și sosit.

Iosif și Maria sunt gata de plecare din Nazaret spre „cetatea lui David”, unde n'aveau să găsească loc și unde tot sărăcia le deschide un umil staul și le pune la îndemână o iesle, pentru nașterea și odihnirea Fiului lui Dumnezeu.

Ctobanii își pregătesc smeritele lor daruri. Magii stau gata să pornească din depărtări de răsărit, ca să aducă închinare umilă în fața ieslei din care răsare mântuirea.

Iată steaua își face loc printre nouri văzduhului, ca să răzbată iarăși spre luminarea crallor, dar și a noastră și spre strălucirea agevărului sfânt. Iar îngerii stau gata spre a porni cântare dumnezeiască spre slăvirea Celui Care a făcut Cerul și pământul, dar se lasă încăput într'un sărăcăcios colț de iesle.

Totul și toate se pregătesc de marea Sărbătoare. Dar, tu frate, tu care ești închinător al Domnului Iisus, tu, pentru care El s'a intrupat și a suferit, tu cum te pregătești?

Vine Nașterea Sfântă! Ce pregătiri faci pentru sufletul tău? Il aievișești cu... rugăciunea? Il curățești cu spovedania? Il sfințești cu sfânta și dumnezeiască împărtășanie? Il ojuți pe El, prin cel sărac?

Creștine, vine Domnul Hristos pe pământ, ca să te caute și la mântuire să te aducă.

Gândește-te la aceasta. Și te pregătește să-L primești. Cată să între și 'n staulul inimii tale. Fiți gata să I deschiți.

Ca să Se sălășluiască într'ansa, să o binecuvinteze și să o sfințească.

Vine Sfânta Naștere, frate! Cum te pregătești?

Vasile Șt. Guzu
student teolog — Arad.

Reclamații nefondate și scrisori anonime

(Schită pentru conferința culturală din 17 Dec.)

I. Sufletul unui creștin trebuie să fie curat de gânduri rele și ceea ce gândește trebuie să-și spună deschis, în fața oamenilor. Aceștia sunt stăpâniți de

¹ Monsabré, o. c. cart. I, cap. II II §

² T. Toth, o. c. p. 207.

duhul cel bun adevărului, viziterul tuturor bunătăților. Pășania ne învață însă că sunt și oameni cu sufletul pătat, cuprins de duhul cel rău și rău despre care amintește Evanghelia. Aceștia se bucură de răul altora și se întristează văzând că vecinului îi merge bine. Ca să strice acestora sunt în stare să-i bârfească cu vorba ori chiar și în scrisoarea.

II. Scrisorile de bârfeală adresate autorităților (bisericești, școlare, administrative, judecătorești, etc.) se zic reclamații nefondate. Adecă hârtii de pără fără temei legal. Unii ca aceștia nu slujesc în Dumnezeu, ci satanei. Ei sunt în stare să scornească întâmplări închipuie, cari aduc hulă și rușine cutărei persoane invidiate de ei. Ca să-i strice reputația de care se bucură, recurg la denunțuri pe orice fel de cale. Aceștia oricând sunt în stare să facă reclamații contra preotului, învățătorului, notarului, medicului, picherului, ș. a. dând de lucru cu anchetarea acestor cazuri organelor superioare ale celui pătat. Câtă risipă de energie și vreme, pentru cercetarea acestor reclamații, care la urmă s'au dovedit nefondate. Contra acestor reclamații azi — în regimul nou — se pornește o aspră cercetare și dreaptă judecată. Așa că sunt sfătuiți, pentru binele lor, să înceteze de a mai formula pâră și reclamații.

III. Cea mai diabolică formă a reclamațiilor neînțemiate este scrisoarea anonimă. Autorul ei într'adevăr s'a legătuț cu diavolul. Este actul cel mai laș și necreștinesc să poți pe hârtie minciuni și să nu ai curaj să le și semnezi. Unii ca și aceștia trebuie să meargă la preoți să ceară să fie deslegați de legăturile satanei, iar după ce li s'a făcut această slujbă de deslegare să se spovedească, ca să fie sloboziți de păcat. Ce mare păcat este a lovi în cineva din ascunzșul anonimului. Dacă scriu ceva despre cineva aceasta trebuie s'o întăresc cu iscălitura numelui, a din contră am să suport consecințele legii ce pedepsește aspru pe atari anonimi. Pe timpul erei politicianismului se dădea crezământ și reclamațiilor nefondate și se anchetau și scrisorile anonime. Azi acestea se aruncă la coș, iar cele dintâi se sfârșesc cu pedepsirea celui care nu se astâmpără. (Ct.)

Biserica păstrătoarea limbii și ființei noastre

(Schită pentru conferința culturală din 24 Dec.)

I. Limba popoarelor se dezvoltă în măsura progresului făcut de cei cari o vorbesc. Sălbaticii din pădurile seculare ale Africii articulează în limba lor niște sunete stridente, ce supără urechea unui om civilizată. Poporul ridicat pe treptele culturii are o limbă armonioasă, dulce și iubită de cei cari o ascultă. Așa se spune despre limba noastră românească că e dulce, asemănătoare sufletului blând și iertător al Românilui. Explicarea acestei potriviri între limbă și ființă la noi Români nu am fost niciodată sălbatici. Limba noastră nu a articulat niciodată sunete disarmonioase. Ea s'a plămădit din frumoasa limbă latină amestecată cu glasul domol al Dacilor, când s'a dat ființă unui popor nou de lege creștinească: Români!

II. Limba noastră s'a legat dela început de credința creștină. Noi n'am fost niciodată păgâni, așa cum se poate dovedi la vecinii noștri. În limba lor s'a

păstrat un strat și din ființa lor veche. De aceea e limba lor dură, supărătoare urechii noastre. E glasul ființei lor vechi. La noi limba și ființa este din acelaș timp cu primirea creștinării noastre. Aceasta este explicarea armoniei depune din graiul românesc.

Vine întrebarea: Unde s'a păstrat această armonie a limbii și ființei? Avut-am noi vre-o instituție care să ocrotească aceste patrimonii? Răspundem: Biserica a fost singura păvăză a limbii și ființei noastre.

III. Alte neamuri au fost în situația să aibe organizații de stat, de cultură, de bunăstare etc. Noi am avut un singur organ: credința legii și o singură organizație: Biserica.

La Biserica se adăpospostea limba. În slujba ei s'a păstrat graiul, cum zice poetul:

„Limba noastră-! limbă sfântă,
Limba vechilor cazanii“!

Cele dintâi scrieri românești le avem păstrate în Biserica prin fălcuirea în românește a Sfintei Scripturi și explicările ei. Cel cari au scris pentru întâia dată în limba românească au fost preoții bisericilor. Ei au fost și cei dintâi tipografi, răspânditori de cărți românești. Dacă ni s'a păstrat graiul, putem mulțumi Bisericii, care ținea legătură prin ierarhii săi cu toți Români respirăți în atâtea provincii stăpânite fiecare de alt și alt neam străin. Limba slujbei bisericesti și cântările sfintei Liturghii ne-au ținut acelaș popor, în aceeaș lege și sub scutul același Bisericii.

Ci cari au voit să ne distrugă pe noi Români ca limbă și ființă, au lovit în Biserica noastră știind bine că dobărând acest organism, ușor pot strica limba și nimici ființa noastră întemelată pe legea strămoșească.

Collnzile sunt vechi monumente de limbă și doveditoare a ființei noastre creștine. (Ct.)

ANTIALCOOLICE

Secția antialcoolică cu abstenența totală și pentru combaterea moravurilor ușoare, a „Astrei-Bănățene“ în colaborare unită cu Liga „Temperanța“ pe aceasta cale — aduce la cunoștința tuturor membrilor ei înscriși precum și tuturor suborganizațiilor de propagandă anti-alcoolică și binevoitorilor ei simpatizanți din Ținutul Timiș, că Biroul Central al Secției — cu începere dela 1 Decembrie 1939, — funcționează în Timișoara-Cetate, Bulevardul: Regina Maria Nr. 19, unde primește toate adresele oficiale și corespondența particulară ce-i revine.

În sensul hotărârilor aduse în ședința de organizare, ținută la 23 Mai 1939, în sala Prefecturii județene, aceste două organizații de propagandă antialcoolică, în viitor vor colabora intim între olaltă într-o soluționarea tuturor problemelor atât de îngrijorătoare provenite din consumul fără de saț al alcoolului distrugător.

Membrii organizației sunt repartizați în următoarele trei grupe:

- Membrii fanatici, sunt cei cu o absolută abstenență totală.
- Membrii temperanți și
- Membrii simpatizanți.

Cotizația obligatorie pentru fiecare membru înscris este numai 1 Leu lunar.

Societățile corale, fanfarele, Casele Naționale și Căminele Culturale, ca personalități morale, încă vor

plăti numai minimala cotizație lunară de 1 Leu, fără nici o altă obligațiune materială.

Toți membrii înscriși, la nevoie primesc gratuit dela Direcțiunea Organizației, informații și sprijine morale în cece privește industrializarea și comercializarea produselor lor de fructe în primul rând.

Direcțiunea Organizației numai decât va da un răspuns potrivit tuturor celor ce se interesează.

PETRU CIUCUR

Președinte Director

Cărți și Reviste

Eugentu Speranța: SUPREMAȚIA CREDINȚEI PURE IN VIAȚA SUFLETEASCĂ ȘI SOCIALĂ. Editura „Cugetarea” București 1939, 169 p. preț 60 Lei.

O carte, de mare valoare; bine gândită și de vădită actualitate, despre credință și rolul ei în fața crizei de încredere ce stăpânește astăzi multe suflete. Credința e marea lege a vieții serioase. „Seriosul absolut e Dumnezeu...; cu cât ceva îți apare ca mai apropiat de Dumnezeu, cu atât îți impune prin seriozitatea sa”. Dispariția seriozității înseamnă retragerea lui Dumnezeu din lume și venirea unei lumi „fără niciun Dumnezeu”.

Fără credință nu se poate nici gândire, nici știință, nici viață socială nici morală, nici economică nici politică, nici culturală, nici civilizație. Când dispăre credința pură, creatoare și necondiționată, apare scepticismul, capriciul, debandada, haosul și prăbușirea.

Petru P. Ionescu: ONTOLOGIA UMANĂ ȘI CUNOAȘTEREA. Editată și premiata de Fundația pentru Literatură și Artă „Regele Carol II”, București 1939, 165 p. preț 60 Lei.

Aită carte de mare valoare filosofică și teologică. Care e poziția omului în lume și atitudinea lui față de marile probleme ale științei, filosofiei și religiei? Teoriile materialiste nu satisfac; „am renunțat... să ne mai sprijinim pe teoriile vechi ca evoluționismul, transformismul, adaptacionismul, mutaționismul, precum și la toate cosmogoniile cu care am fost obișnuși”. În locul lor am reluat conceptele doctrinei creștine ortodoxe, ideile de Dumnezeu tripostatic, creațiune, libertate, păcat, mântuire. Omul are în lume un „destin creștin”, ale cărui taine nu le putem înțelege fără „să ieșim din logica noastră”, fără ajutorul smerenției și a revelației divine.

Opera aceasta de apologetică creștină filosofică este merită a fi mult discutată. În autorul ei tinăr, multilateral și eminent de bine pregătit în toate ramurile științelor și a sistemelor filosofice contemporane, surprindem — pentru ziua de mâine — un mare filosof al Ortodoxiei. Atitudinea de apologet al dogmelor creștine, pe plan științific și filosofic, în cartea de față ne îndreptălesc la această .. profecție.

REVISTA TEOLOGICĂ. Nr. 12, 1939 Apare sub patronajul I. P. S. S Mitrop. Nicolae. Redactor Prof. Dr. Gr. T. Marcu. În acest număr: Prof. Dr. D. Stăniloae: Credință și logică; Pr. D. Veștemean: Probleme ecumenice; Prof. Dr. N. Neaga: Ecclesastul; Șt. Tascian: Marele Șaguna; Dr. Ad na C. Ilescu: Câteva observații pe marginea unui congres al Liber-

cugetătorilor. Mișcarea literară, cronici, note și informații.

Credincioasă menirii cu care a fost întemeiată acum 30 de ani, „Revista Teologică” publică în fiecare număr studii și articole bine întocmite, la atitudine față de toate problemele care interesează viața bisericească, îpărește predici model, oferă cititorilor o bogată vitrină a celor mai noi, și mai bune cărți teologice române și streine, informează exact despre evenimentele bisericești, naționale și culturale și dă răspunsuri competente la toate nedumeririle pe cari le stârnesc unele probleme de practică bisericească.

Tuturor celorce o vor abona dela 1 Ianuarie 1940. „Revista Teologică” le oferă în dar UN VOLUM DE PREDICI ANTISECTARE, în afară de alte surprize pe cari le pregătește abonaților ei, din prilejul intrării în al 30-lea an de apariție regulată.

Abonamentul anual, de Lei 260, urmează a se trimite până la 1 Ianuarie 1940 cel mai târziu, la adresa: Administrația „Revista Teologică”, Sibiu, Str. Mitropoliei Nr. 24—28.

Informațiuni

● Investirea II. PP. SS. Mitropoliei al Moldovei și Olteniei s'a făcut după legile și după datinile țării Marți în 12 Dec. c.

În sala tronului din Palatul Regal M. S. Regele a înmănat nouilor Mitropolii cărjele, adresându le pe rând cuvintele consacrate: „Îți încredințez cârja... Să păstorești eparhia cu frica lui Dumnezeu și cu credință către Tară și Tron”.

După cuvântările omagiale ale Chirlarhilor investii, M. S Regele le-a răspuns arătându-le frumusețea misiunii ce-l așteaptă și dorindu-le spor la muncă și sănătate.

Din textele lor admirabile reproducem în numărul viitor câteva fragmente.

● Distincții. P. S. S. Episcopul Andrei ca locțiitor al Episcopiei Timșoarei, cu prilejul celei dintâi întruniri a Consiliului eparhial în Timșoara, a acordat următoarele distincții:

P. C. S. părintelui Dr. Patrachie Țiucra, consilier referent bisericesc, rangul de Ionom-stavrofor.

P. C. părintelui prof. Ioan Imbroane, consilier referent cultural și P. C. părintelui Virgil Popoviciu, consilier referent economic, rangul de protoierei onorifici. Numiții au și primit hirotesia cuvenită în acea zi, în biserica din Timșoara-Iosefin.

Felicitări și Doamne ajută mai departe...

● Consfătuirea protopopilor din Episcopia Timșoarei. Joi în 14 Dec. a. c. la invitarea P. S. S. Episcopului Andrei, s'au întrunit în Timșoara toți protopopii aparținători noiei Eparhii și anume: P. P. C. C. Dr. Ștefan Cloroian al Banat-Comloșului, Alexandru Bocștanu al Vingei, Iosif Goanța al Balințului, Ioan Trifu al Balințului, Ioan Gh. Ția al Buziașului, Augustin Ghilezan al Ciacovei, Vesile Debău adm. prof. al Lpovei și Moise Bordoș adm. prof. al Birchilșului, cari parti pând ca oaspeți la cea dintâi sesiune plenară a Consiliului Eparhial din Timșoara, împreună cu cei trei consilieri referenți amintiți mai sus, au chibzuit și și-au dat asentimental la arondarea

celor 20 circumscripții electorale pentru adunarea eparhială.

Cu acest prilej s'a hotărât, la dorința protopopilor din Clacova și Buzlaș, ca toate comunicatele cu privire la Episcopia Timișoarei să fie publicate în organul „Biserica și Școala” din Arad, care dela 1 Ianuarie până la 31 Martie 1940 se va trimite tuturor parohiilor din cuprinsul Episcopiei Timișoarei, spre informare.

S'a mai hotărât apoi cu însuflețire unanimă ac toți preoții din Episcopia Timișoarei să semneze salariul pe o lună în bonuri pentru înzestrarea armatei.

● **In serviciul Patriei.** Preoții din comuna Cuvin, înțelegători ai nevoilor țării pentru înzestrarea armatei, din inițiativă proprie, înainte de lansarea apelului oficial, au deschis o colecție pentru fondul înzestrării armatei. Ambii preoți, împreună cu învățătorii — buni colaboratori în toate cauzele de interes obștească, au bătut pe la ușile credincioșilor din parohie și au încasat suma de 8000 Lei, pe care au depus-o cu recepția Nr. 203 la Banca Națională suc. Arad.

Amintim aceasta atât pentru a servi și altora de pildă, cât și pentru opinia publică, pentru a înțelege că preoțimea își îndeplinește chemarea cu tot devotamentul. (Rap.)

● **Misiuni religioase.** În parohia Cermei, în 3 Dec. a. c., au avut loc frumoase manifestațiuni religioase, la care au participat foarte mulți credincioși, neîncăpând în biserică. La sf. Liturgie a predicat Pr. Tr. Precupaș despre sf. Cuminicăluară, iar la sf. vecernie Pr. Ioan Moș, a vorbit despre necesitatea unei vieți spirituale aproape de biserică. Au fost multe cuminecări, și maslu. Reușita acestor misiuni se datorește grijei deosebite a Pr. local Poleacu, care de încheiere mulțumește enoriașilor pentru devotamentul lor pentru Hristos, în vremuri tulburi ca astăzi.

● **Misiuni religioase.** În ziua de 10 crf. parohia Șomoșcheș a fost în plină sărbătoare. Au fost prezenți dintre preoți: Poleacu-Cermei, Ștefanuș, Tau Șepreuș, Precupaș-Apateu, Păcurar-Berechiu și Belean-Moșior. După priceasă, a predicat Pr. Precupaș, Ev. zilei, iar la vecernie Pr. Poleacu, despre educarea tinerețului pe baze religioase. S'a remarcat frumosul cor bărbătesc care a dat răspunsurile la sf. Liturgie, și corul „Oastei”, care a cântat cât se poate de înduioșor, încheindu-se cu imnul „Slăvit să fie Domnul”... Enoriașii au rămas profund mișcați în adâncul sufletului lor. (T. P.)

● **Mulțumită.** Oficiul parohial din comuna Groși jud. Severin aduce călduroase mulțumiri doamnei și dlui Brutus Bucur notar, licențiat în drept, pentru darul făcut sfintei biserici: un rând de odăjdii. Dumnezeu să le răsplătească.

● **Donație.** Parohia Apateu, datorită bunei înțelegeri cu Primăria locală, a primit ca subvenție Lei 30.000. Pe această cale aduce vii mulțumiri.

Nr. 8067—1939.

Ordin

referitor la licitarea scaunelor din biserică.

Adunarea eparhială din anul 1940 urmând a lua dispozițiuni noul în privința licitării scaunelor din biserică, prin aceasta invităm corporațiunile parohiale ca după data de 1 Ianuarie 1940 să nu mai vândă

nici un scaun din biserică pe viață, ci numai pe durata unui an.

Deținătorii actuali de scaune vor fi înștiințați de pe acum că odată cu reglementarea nouă ce se va face de către Adunarea Eparhială din 1940, încetează toate dispozițiunile anterioare aduse în această privință.

Arad, la 11 Decembrie 1939.

† ANDREI,
Episcop.

7998—1939.

Comunicăm în copie ord. Sf. Sinod referitor la preoții cari activează în Străjerie:

Copie:

„Patriarhia Română Sfântul Sinod Nr. 3204, luna XII, ziua 4 anul 1939 Prea Sfințite, Cu frățească dragoste avem onoare a Vă aduce la cunoștință că Sfântul Sinod, fiind sesizat de faptul că unii preoți cari activează în străjerie, poartă basca albă străjerească până și la dăruirile serviciilor religioase străjerești, în ședința sa dela 29 Noembrie 1939, a luat următoarea hotărâre: — „Toți preoții au îndatorirea să-și păstreze costumul reglementar preoțesc, nefiindu-le îngăduit să se abată dela aceasta”. Vă rugăm deci a pune în vedere tuturor preoților din acea de Dumnezeu păzită eparhie să respecte întocmai deciziunea de mai sus a Sfântului Sinod. Primiți Vă rugăm Prea Sfințite, ale Noastre întru Hristos frățești îmbrățișări. — ss. Nicodim președinte patriarh L. S. Director, Indescifrabil”.

Arad, la 8 Decembrie 1939.

Consiliul Eparhial.

Comunicate

Nr. 7214/1939.

Consiliul eparhial luând în dezbateră chestiunea restabilirii conviețuirii între soți divorțați, a hotărât: În toate cazurile când soții divorțați reînnoiesc contracul civil, restabilind conviețuirea, preotul va raporta cazul P. Sf. Părinte Episcop eparhial, cerând lămuriri pentru cele ce are de urmat. Se va arăta în special dacă între timp nu au obvenit impedimente canonice, care ar împiedeca reluarea căsniciei.

Arad, din ședința Secției administrative bisericesti a Consiliului eparhial ținută la 5 Decembrie 1939.

† Andrei
Episcop

Trăian Ciblan
Consilier ref. eparhial.

Nr. 7874/1939

Inventariindu-se averea publică, prin Ministerul pentru inventarierea acestei averi, în conformitate cu hotărârea Consistorului Mitropolitan din 3 Octombrie a. c., C. Preoți, conducători de oficii parohiale, sunt invitați să se intereseze cum s'au inventariat clădirile și terenurile fostelor școli confesionale.

Dacă aceste s'au inventariat ca proprietatea Statului, sau ca proprietate comunată, să se protesteze și să se ceară rectificarea, susținându-se dreptul de proprietate a parohiei.

Protestul se va îndrepta acelei autorități, la care se găsește, în prezent, inventarul.

Arad, la 30 August 1939.

ss † Andrei
Episcop

ss Seculin
consilier ref. eparhial.